

HERKES BABASINI BİRAZ TANIR

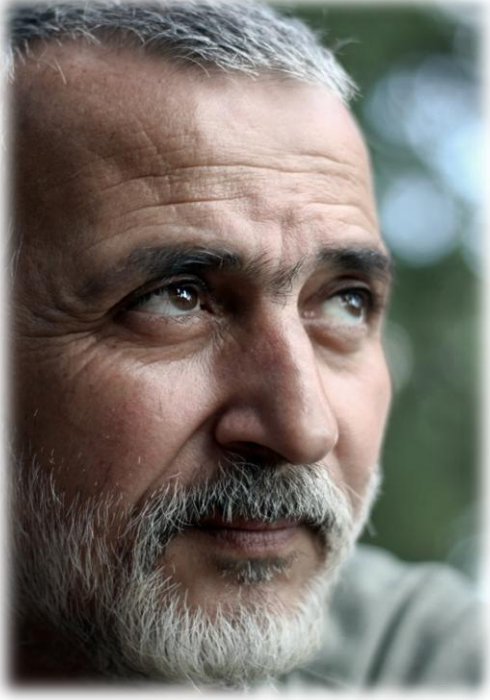
Ertuğrul BÜYÜKBAŞ

Pek de farkımız yoktu kendisiyle. Babam da ilk defa yaşıyordu bu hayatı.

Biricik yaşamının kıymetini bilmek hiç istemezdi kendisi; devrik cümleler kurar, afli sinirlerir, demli çay içer, bol bolda dumanla haşır neşir olurdu. Sadeleştirdiği hayatında, daha da karmaşıklaştığının farkında bile olmadan.

Aması vardı hep babamın; tabiatı gereği şahane anlamlarda boğulur ve boğuldukça Adnan Büyükbaş olabilmenin tatminini yaşardı. Gözlerine baktığımda gördüğüm tek şey ise boğulan birisinin gözünde görülecek korku ve endişenin aksine yalnızca huzur olurdu.

Çok yönlüydü kendisi, birçok güzel anıya iştirak etmiştir kesin. Sanatçısı, yazarı, ressamı, şairi, siyasisi uzadıkça uzayan listenin her köşesindeydi. Bu kadar çok köşeyi, karakterinden ve kimliğinden taviz vermeden tutabilmek babama nasip oldu, bana da oğlu olmak. Teşekkür ederim.

Her köşede Adnan Büyükbaş olmasındandır ki; çok kalabalıktı camii avlusu, o kozmopolit avluyu yalnızca babam bir araya getirebilirdi belki de. Babam neresindeydi peki bu cemaatin? Sağında mı, solunda mı? Hem hiçbir yerinde olmayıp hem her yerinde olabilmeyi başarmıştı babam. Derin olduğu kadar basitti, belli ki anlaşılama korkusunu, kendisi tabuta girmeden gömmüştü. Bilirdim büyük adamdı ama bir türlü tanımak nasip olmamış, ne de olsa herkes babasını biraz tanımaz mı?

Kimisi kusur buldu hüngür hüngür ağlayışımı, mazur görün herkes biraz ağlamaz mı?

Ben bu yazıyı işte o köşedekilere yazıyorum, babamın köşesindekilere. Bana en az bir adet Adnan Büyükbaş hikayesi anlatmakla borçlu bütün bu insanlar. Çünkü bende yeteri kadar yoktur kendisi.

Babam da babasını biraz tanırdı, ben de babamı biraz tanıdım. Vefatının ardından baş sağlığı için gelen yüzlerin birçoğu yabancıydı ve o yabancılarda babalarını biraz tanımıştır kesin. Artık bana kalan, babamı

tanımaya başlamak olsun.

Çok zorlanıyorum yazarken kusura bakmayın, kaç paragraf silindi kursağımda bir bilerseniz. Anlatmak çok şeyim var babam gibi sanırım. Vallahi kolay değilmiş baba. Şimdi burada olsa ve şu çaresiz halimi görse kesin derdi ki; “içinden geldiği gibi yaz gitsin gara kurt, bırak gari ağlamayı.” Belki okuduktan sonra fena gururlanırdı benimle ama kesin birkaç hata bulurdu yazımda. Hata bulurdu da ustaca örterdi tabii ki, kalp kırmaktan çok korkardı babam. Kendi kalbini kırardı. Beş vakit iyi insandı, baştan ayağa insandı babam. Benimle bir ayrı ilgilendi yalan yok; şiirlerimi okur, çok severdi veya sever gibi yapardı bilemiyorum. Benim bazı şiirlerim senin şiirlerine benziyor, derdi. Harika mütevazıydı kendisi, benim şiirlerim seninkilere benziyordu baba, ben şiirlerimi senden çalışıyordum.

Bana babamla bir on beş dakika verin,

sonra bir on beş dakikada benden verin.

Babam yarım saatte yarım yıldır benim.